U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Z. H.,** proti žalovanému: **Krajský soud v Brně,** se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu,

takto:

Návrh Krajského soudu v Brně na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Af 22/2018, jinému než místně příslušnému krajskému soudu **se zamítá.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 22. 2. 2018 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018, spis. zn. EP 61 T 23/2010, kterým žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce pro částku 64 796,44 Kč (včetně nákladů za nařízení daňové exekuce ve výši 1 200,00 Kč). Daňová exekuce byla žalovaným nařízena pro uspokojení pohledávky státu spočívající v odměně ustanoveného advokáta v trestním řízení a náhradě hotových výdajů v celkové výši 63 776,44 Kč. Žalobci vznikla povinnost uhradit tuto částku na základě pravomocného a vykonatelného usnesení Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 15. 10. 2013, č. j. 61 T 23/2010.

[2] Žaloba byla u Krajského soudu v Brně zapsána pod sp. zn. 62 Af 22/2018. Krajský soud v Brně dne 8. 3. 2018 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému soudu podle § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předseda senátu krajského soudu, který měl uvedenou věc podle rozvrhu práce rozhodovat, návrh odůvodnil tím, že žaloba směřuje proti Krajskému soudu v Brně a tato skutečnost zavdává objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Brně. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud přikázal věc jinému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

[3] Žalovaný k návrhu na přikázání věci jinému soudu uvedl, že vyhodnocení naplnění podmínek § 9 odst. 1 s. ř. s., jakož i určení soudu, jemuž by věc měla být případně přikázána, nechává plně na Nejvyšším správním soudu. Podotkl však, že pouhá skutečnost, že je žalovaným krajský soud, neznamená automatické vyloučení všech soudců

specializovaných senátů tohoto soudu z projednávání a rozhodnutí takovéto věci s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12.

[4] Žalobce se k návrhu na přikázání věci nevyjádřil.

[5] V projednávané věci se jedná o situaci, kdy krajský soud navrhuje přikázání věci jinému krajskému soudu z důvodu, že by měl rozhodovat o věci, v níž mu byla trestním řádem svěřena úloha správce daně za účelem vymožení pohledávky státu spočívající v náhradě nákladů trestního řízení.

[6] Nejvyšší správní soud se identickou situací již zabýval. Viz nedávné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. Nad 250/2017 - 16, v němž se mj. uvádí, že „*návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. (...) byl ze strany krajského soudu podán předčasně (...). V projednávaném případě nebyla Nejvyššímu správnímu soudu před podáním návrhu na přikázání věc předložena k rozhodnutí o námitce podjatosti soudců, včetně např. jejich vyjádření. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného* (jedná se o závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12, ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, a ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009 - 32, pozn. soudu), *jejich vyloučení není v dané věci s ohledem na okolnosti případu jednoznačně předurčeno, neboť žalobce ve své žalobě z dubna 2017 brojí proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, které tento orgán veřejné moci vydal v pozici správce daně při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce, přičemž toto rozhodnutí nebylo vydáno funkcionářem tohoto soudu, vůči němuž by soudci správního úseku byli podřízeni ve smyslu zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Nelze tedy dovodit, že by soudci správního úseku krajského soudu byli z projednávání věci automaticky vyloučeni pro systémovou podjatost a že je proto nutné věc automaticky delegovat jinému správnímu soudu bez případného konkrétního rozhodnutí o vyloučení všech soudců tohoto soudu – srov. opačnou situaci popsanou v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 54/2017 - 19. Za situace, která nastala v projednávané věci, tedy že nelze bez dalšího říct, že všichni soudci krajského soudu jsou podjatí a že nelze sestavit senát, není návrh na delegaci nutnou podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný.*“

[7] Optikou výše citovaného usnesení, které zcela dopadá i na nyní projednávanou věc, nebylo možno návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu vyhovět. Návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. byl ze strany krajského soudu podán předčasně. Nejvyšší správní soud proto návrh na přikázání věci zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 5. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas

předseda senátu